

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně obchodní společnosti **FRODL GROUP, s.r.o.**, se sídlem ve Vlčkovících 33, Praskačka, zast. společností UNTAX, s.r.o., se sídlem U Továren 256/14, Praha 10, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2011, čj. 4955/11-1200-607208, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2011, čj. 4955/11-1200-607208, se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 11.640,-- Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jejího zástupce.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání do dodatečného platebního výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006 a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

V žalobě vyslovila nesouhlas s postupem správce daně a žalovaného, kteří neuznali do nákladů odpisy tří kusů kotvících automatů SPS TK 260, byť tento

postup žalobkyně vyžadovala jak v průběhu daňové kontroly tak i v odvolacím řízení. Žalobkyně si pořízení automatů uplatnila rovnou do nákladů a zaúčtovala je na nákladový účet 504.000 – Prodané zboží. Tím dala najevo svou ekonomickou úvahu. Tuto úvahu měl správce daně následovat a nesprávně uplatněné náklady v plné výši moderovat a v nákladech tak ponechat nejvyšší možnou míru. Svůj názor podpořila žalobkyně judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 16. června 2008, čj. 9 Afs 122/2007-88). Žalobkyně rovněž nesdílěla názor žalovaného, že by předmětné tři kusy kotvících automatů nebyly evidovány. Předložila soupis „Náradí 2006“, v němž tyto automaty byly uvedeny. Zdůraznila přitom, že součástí účetnictví jsou i tzv. podrozvahové evidence, za něž lze i tento soupis označit, takže zmíněné automaty byly u žalobkyně evidovány a to dokonce v účetnictví. Uvedla rovněž, že pokud by totiž kotvící automaty vyhodnotila jako dlouhodobý majetek a takto o něm účtovala, nemohla by se nikdy dopustit omylu spočívajícím v uplatnění celé vstupní ceny do nákladů. Dle jejího mínění měl být proto žalovaným přijat takový výklad právní normy, který respektuje zásadu in dubio pro libertate.

Další žalobní námitkou vyslovila žalobkyně nesouhlas s postupem žalovaného, který neuznal jako náklad na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů příjem ze služeb poskytnutých společnostmi JH komplet agency, s.r.o., dle smlouvy uzavřené k datu 9. 1. 2006. Žalovaný dle žalobkyně dospěl k nesprávným skutkovým závěrům, na nichž vybudoval nesprávný závěr právní.

Žalobkyně upozornila, že poskytnutí služeb prokazuje řada přímých důkazů. Správce daně totiž v rámci důkazního řízení vybral podle své volné úvahy sedm obchodních partnerů žalobkyně a u nich pak formou výsledků zjišťoval, zda služby skutečně byly poskytnuty. Žalobkyně pak v žalobě konstatovala stručně obsah svědecké výpovědi a následně hodnotila, zda svědecká výpověď spolupráci potvrdila či alespoň nevyloučila. Současně se vyjádřila i ke stanovisku žalovaného ke každé provedené výpovědi a vyjádřila s ním nesouhlas s tím, že svědecké výpovědi provedení služeb buď přímo prokazují, v horších případech nevyločují. Žalobkyně v žalobě rovněž uvedla i nepřímé důkazy a to smlouvu o zprostředkování ze dne 9. 1. 2006, doklad o zaplacení služeb, plnou moc ze dne 9. 1. 2006, pověření ze dne 10. 1. 2006, dohodu o ukončení smlouvy ze dne 28. 4. 2007 a předávací protokol o předání prostředků podpory pro zákazníky.

Dále žalobkyně konstatovala, že skutečným důvodem dodatečného doměření daňové povinnosti je dle jejího názoru skutečnost, že společnost JH komplet agency, s.r.o., pravděpodobně nesplnila své daňové povinnosti vyplývající z jejich obchodů. Dodatečné zvýšení její daňové povinnosti pak žalobkyně považovala za nezákonný trest za porušení povinností třetích osob. Žalobkyně upozornila, že není odpovědná za jednání třetích osob a za případné neplnění jejich povinností. Odkázala přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudního dvora. Zdůraznila přitom zásadu, že správce daně je povinen dbát na úplné zjištění rozhodných skutečností.

Žalobkyně rovněž upozornila na to, že pokud uzavřela smlouvu o provádění služeb dne 20. 3. 2006 i s J. F., jednalo se pouze o smlouvu rámcovou, podle níž bylo, jak je ostatně patrné i z účetnictví, účtováno pouze nájemné za prostor skladu ve Vlčkovcích a v Březhradu a nájemné za kancelářské prostory na třídě ČSA. Považovala proto za zřejmé, že J. F. nevykonával stejné služby jako společnost JH komplet agency, s.r.o. Žalobkyně rovněž žalobou zpochybnila způsob výsledku svědka O. H. Uvedla, že nemůže být nikterak překvapivé, že s odstupem pěti let si tento svědek nedokáže na předmět smluv či zmocnění přesně rozpomenout.

Žaloba rovněž upozornila na neprovedení výsledku pana D., jakožto osoby odpovědné za účetnictví žalobkyně, a dále pana C., jenž by mohl objasnit, jakým způsobem se žalobkyně seznámila se Z. K.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí ve věci jednorázového uplatnění nákladů na pořízení hmotného majetku do základu daně žalovaný uvedl, že žalobkyně zakoupila od fyzické osoby tři kusy kotvících automatů za celkovou částku 257.085,- Kč. Nákup automatů zaúčtovala na účet 504.000 – Prodané zboží a uplatnila ho do daňových nákladů. Automaty ve svém účetnictví k 31.12.2006 neevidovala. Svým postupem porušila dle žalovaného ust. § 25 odst. 1 písm. a/ zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), neboť do daňových nákladů nelze uplatnit náklady na pořízení hmotného majetku, kterým automaty jsou, neboť je jejich vstupní cena vyšší než 40.000,- Kč a provozně-technická funkce delší než jeden rok (§ 26 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů). Žalobkyně svoji chybu uznala již při kontrole a požádala správce daně, aby jí byly v základu daně zohledněny zrychlené odpisy ze základu daně vyloučených automatů. Správce daně tento požadavek odmítl s tím, že nemůže činit rozhodnutí o odpisování ani o způsobu odpisování hmotného majetku za poplatníka. K tomu žalovaný dodal, že žalobkyně je poplatníkem, který vedl účetnictví, byl pro účely daňových odpisů povinen automaty evidovat jako hmotný majetek, což však neučinil, neboť automaty zaúčtoval na účet 504.000 – Prodané zboží, tj. přímo do daňových nákladů. Podmínka evidování hmotného majetku u žalobkyně tedy splněna nebyla, takže správce daně oprávněně zvýšil základ daně podle § 25 odst. 1 písm. a/ a § 23 odst. 3 písm. a/ bod 2. zákona o daních z příjmů a správně nesnížil základ daně o žalobkyní požadované odpisy automatů, neboť neevidovala automaty v účetnictví, jak stanoví stanovení § 26 odst. 5 zákona o daních z příjmů.

Ve věci vyloučení nákladů za zprostředkovatelskou činnost poskytnutou společností JH komplet agency, s.r.o., žalovaný uvedl, že žalobkyně předložila smlouvu o zprostředkování ze dne 9.1.2006, doklad od společnosti JH komplet agency, s.r.o., č. 424/06, doklad o úhradě dokladu č. 424/06 – bankovní výpis č. 11/2006, plnou moc ze dne 9.1.2006, pověření pro pana K. od jednatele pana H. ze dne 10.1.2006, dohodu o ukončení smlouvy ze dne 24.8.2007 a předávací protokol o předání prostředků podpory pro zákazníky žalobkyně. K těmto důkazům žalovaný konstatoval, že nemohou prokázat, že se zprostředkovatelské

služby uskutečnily. Dále uvedl, že pouhá tvrzení jednatele žalobkyně J. F. o poskytnutí servisních služeb společností JH komplet agency, s.r.o., a malá znalost obchodního partnera této společnosti a pana Z. K. neprokázala skutečné poskytnutí služeb a nerozptýlila setrvávající pochybnosti správce daně o tom, zda služby byly skutečně poskytnuty a zda vynaložené náklady na tyto služby sloužily žalobkyni k dosažení, zajištění a udržení jejich zdanitelných příjmů.

Ani svědeckou výpověď Z. K. neosvědčil žalovaný za důkaz o poskytnutí služeb, neboť svědek si z celého souboru 33 společností, u kterých měl zajišťovat servisní služby, vzpomněl na jména pouze 2 odběratelských společností, na jednu osobu, s kterou jednal a pouze na jednu stavbu zajišťovanou servisem, přestože po dobu téměř 2 let službu osobně poskytoval pro celou klientelu žalobkyně. Výpověď tak žalovaný považoval za nevěrohodnou, neboť služby pro žalobkyni poskytoval zdarma a k jeho tíži šly i cestovní náklady související s činností pro žalobkyni, což odporuje obchodním zvyklostem. Za nevěrohodné považoval i svědkovo tvrzení o tom, že servis pro žalobkyni prováděl cca 20 hodin týdně, neboť správce daně zjistil, že se svědek současně zabýval další časově náročnou činností v jiných společnostech.

Dále správce daně provedl, jak žalovaný dále uvedl, výsledky zástupců odběratelských společností žalobkyně a oslovil devět svědků z odběratelských společností. K výpovědi svědka K. S. a A. K. uvedl, že jejich výpověď poskytnutí služeb nepotvrdila.

Svědecké výpovědi svědka L. M., R. K., J. P., O. F., Z. D. a M. T. označil žalovaný za nevěrohodné, výpověď svědka V. P. za nekonkrétní a neurčitou.

Žalovaný tak konstatoval, že výsledky svědků neprokázaly poskytnutí deklarovaných služeb a neodstranily pochybnosti správce daně, proto žalobkyni zaslal výzvu, v níž sdělil svoje podezření o tom, že předmětný obchodní vztah byl vytvořen pouze za účelem snížení základu daně. Správce daně požadoval předložení důkazních prostředků k prokázání služeb. Žalobkyně v odpovědi na výzvu navrhla výslech jednatele společnosti JH komplet agency, s.r.o., O. H. Ani tato výpověď dle žalovaného neosvědčila, že činnosti uváděné ve smlouvě, dokladu č. 424/06, tvrzené jednatelem žalobkyně a uvedené panem K. byly skutečně poskytnuty, neboť svědek jako jednatel společnosti poskytující služby neuvedl žádné informace o tom, co jeho společnost pro žalobkyni vykonala, nevěděl, jak byla jeho společnost za tuto činnost odměňována, ve všem se odkazoval na výpověď pana K., tj na osobu bez jakéhokoli smluvního vztahu ke společnosti a dále nevěděl, která společnost zajišťovala účetnictví společnosti JH komplet agency, s.r.o., přestože za ně byl zodpovědný.

Dále žalovaný konstatoval, že u společnosti JH komplet agency, s.r.o., došlo ke změně jednatele, kdy O. H. byl nahrazen J. K.. Z důvodu nekontaktnosti nového jednatele pana J. K. se správcem daně místně

příslušného společnosti nepodařilo zahájit u této společnosti daňovou kontrolu. Nekontaktní byl i bývalý jednatel O. H., s kterým se správce daně marně snažil zahájit daňovou kontrolu. Dále žalovaný zjistil, že na nového jednatele společnosti JH komplet agency, s.r.o., J. K. bylo převedeno jednatelství i dalších společností a rovněž Z. K. byl společníkem dalších společností. Uzavřel tedy, že pánové H., K. a K. se angažovali ve společnostech, které byly nekontaktní, nebylo k dispozici jejich účetnictví a nebylo možné u nich ověřit hospodářské a účetní operace, nelze mít tyto osoby za věrohodné a za věrohodné nelze mít ani jejich svědecké výpovědi.

Žalovaný rovněž zjistil, že činnosti obsažené ve smlouvě a údajně poskytované společností JH komplet agency, s.r.o., se shodují s činnostmi obsaženými ve smlouvě o provádění služeb, uzavřené s J. F., jednatelem žalobkyně a jejich poskytnutí žalobkyni nebylo správcem daně zpochybněno. Náklady vynaložené dle smlouvy tak žalovaný shledal duplicitními, což v souvislosti s tím, že žalobkyně neprokázala jejich přijetí, a jejich poskytnutí nepotvrdil jednatel společnosti, pan H., nasvědčuje tomu, že služby skutečně poskytnuty uvedenou společností nebyly.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že z pouhého předložení soupisu „Náradí 2006“, z něhož není zřejmé, kterého podrozvahového účtu se majetek na něm uvedený týká, nelze považovat za důkaz o tom, že automaty byly evidovány v podrozvahové evidenci. K otázce neprokázání poskytnutí služeb společností JH komplet agency, s.r.o., žalovaný uvedl, že bylo pouze na žalobkyni, aby k prokázání svých tvrzení předložila důkazní prostředky. Konstatoval rovněž, že jestliže jeden důkaz poskytnutí služeb potvrdí, nemusí znamenat, že při hodnocení dalších důkazů v jejich vzájemné souvislosti musí být tvrzené služby prokázány.

V replice k písemnému vyjádření k žalobě žalobkyně konstatovala, že předmětný majetek byl evidován v účetnictví žalobkyně, byť ne formálně správným způsobem. Dle jejího názoru tedy odpadá formální překážka tvrzená žalovaným, že odpisy uplatnit nejde pro absenci evidování předmětného majetku v účetnictví. K otázce poskytnutých služeb pak konstatovala, že správce daně ani žalovaný nikdy v průběhu daňového řízení nevznegli důvodné pochybnosti ohledně předložených důkazů, na žalobkyni tudíž nemohlo přejít důkazní břemeno.

Při nařízeném jednání zástupce žalobkyně uvedl, že spor spočívá v odlišném hodnocení provedených důkazů. Jak je patrné ze správního spisu, žalovaný podle své úvahy vybral a vyslechl svědky, kteří potvrdili, že byli v kontaktu se Z. K. a že předmětné služby byly shora uvedenou společností žalobkyni poskytnuty. Podle názoru žalobkyně žalovaný hodnotil důkazy iracionálně a tendenčně. Některé navržené důkazy dokonce neprovedl, konkrétně se pak jedná o výslech pana D. a pana C. Dále zástupce žalobkyně uvedl, že důkazní břemeno na žalobkyni v daňovém řízení nepřešlo, neboť žalovaný své pochyby o uskutečnění služeb poskytovaných společností JH komplet agency, s.r.o., žalobkyni nikdy zákonným způsobem nesdělil. Proto žalobkyně nemohla pochyby obvyklým způsobem vyvracet.

Žalovaný sám vybral a provedl jím zvolené důkazy, které prokázaly poskytování služeb společností JH komplet agency, s.r.o., žalobkyni, která vyhodnotila procesní situaci tak, že není nutné navrhopat další důkazy. Zástupce žalobkyně proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího prvoinstančního rozhodnutí.

Pověřený pracovník žalovaného při nařízeném jednání odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a vyjádření žalovaného k žalobě. Zdůraznil, že setrvává na závěru, že žalobkyně nepřijala plnění od společnosti JH komplet agency, s.r.o., a poukázal na podstatné rozpory ve svědeckých výpovědích svědků K., F. a H. Žalobkyně tak dle jeho názoru porušila ustanovení zákona o dani z příjmu, když si jednorázově do nákladů zahrнула výdaje na pořízení hmotného majetku.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu právního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a usoudil následovně.

Ze správního spisu vyplynulo, že správce daně vyloučil na základě výsledků daňové kontroly z nákladů žalobkyně částku, jež měla představovat výdaje za poskytnutí zprostředkovatelské činnosti společností JH komplet agency, s.r.o. Žalovaný totiž dospěl k závěru, že žalobkyně neunesla svoje důkazní břemeno, dle něhož jí měly být uvedené služby poskytnuty a zpochybnil veškeré jí předložené a navržené důkazy, ať se již jednalo o důkazy listinné, tedy zprostředkovatelskou smlouvu ze dne 9. 1. 2006, daňové doklady, výpisy z bankovních účtů, plnou moc ze dne 9. 1. 2006, pověření pro Z. K. či dohodu o ukončení smlouvy či o svědecké výpovědi jednotlivých odběratelů. Naproti tomu měla žalobkyně zato, že důkazní břemeno unesla a svoje tvrzení prokázala.

Ze skutkových okolností krajský soud zjistil, že žalobkyně uzavřela dne 9. 1. 2006 s obchodní společností JH komplet agency, s.r.o., smlouvu o zprostředkování, jejímž předmětem byla správa a údržba klientských vztahů, marketing a obchodní komunikace a usilování o navýšení obrátu v odběrech produktů a to za sjednanou provizi. Žalobkyně pak na základě tohoto smluvního ujednání zmocnila danou společnost JH komplet agency, s.r.o., k jednání za účelem akviziční, marketingové a obchodní činnosti. Zprostředkovatelská činnost byla ukončena dohodou k datu 24. 8. 2007. Dále je zřejmé, že za účelem vyvrácení pochybností o uskutečnění zprostředkovatelských služeb provedl správce daně výslech několika svědků. Jednalo se především o svědka Z. K., který měl zprostředkovatelskou činnost pro žalobkyni jménem společnosti JH komplet agency, s.r.o., provádět a dále o výslechy svědků odběratelských společností.

Svědka Z. K. ve své výpovědi uvedl, že jeho činnost měla být formou protislužby za podporu uvedené společnosti při uskutečňování obchodů z Austrálie. Jeho vztah ke zprostředkovatelské společnosti nebyl upravenou žádnou písemnou smlouvou. Svědek si nevzpomněl na názvy společností, s nimiž navazoval obchodní kontakty, nicméně konstatoval, že po nahlédnutí do svých písemných poznámek je

schopen dané údaje doplnit. Dále svědek popisoval, jakým způsobem probíhala jeho činnost, tedy že převzal jakousi databázi klientů od jednatele žalobkyně a jeho úkolem bylo zajišťovat pro ně servis a tím vlastně žalobkyni pomáhat při širším zajišťování kontaktů s klientelou včetně dodávky katalogů. Uvedl, že o cenách s klienty nejednal, ty byly pevně stanovené a ani neřešil technické záležitosti.

Daná svědecká výpověď dle krajského soudu svědčila ve prospěch tvrzení žalobkyně, že danou zprostředkovatelskou činnost měl pro ni zajišťovat jménem společnosti JH komplet agency, s.r.o., svědek Z. K. Nepřiklonil se k názoru žalovaného, že tuto výpověď nelze považovat za důkaz o poskytnutí služeb. Pokud si svědek vzpomněl pouze na názvy dvou společností, s nimiž udržoval obchodní styk, nemůže taková skutečnost sama o sobě způsobit nevěrohodnost jeho výpovědi, navíc když nabídl dodání dalších informací, které by si zjistil ze svých písemných poznámek. Svědek poměrně podrobně popisoval způsob jednání s určenou klientelou a takový způsob nevzbuzoval pochybnosti. Za této situace není rozhodné, zda svědek měl či neměl určité odborné technické znalosti. Ty si ostatně mohl postupně získávat od zástupce žalobkyně a není tudíž vyloučeno, že by po uplynutí určité doby mohl i obecné znalosti v tomto směru nabýt.

Dále krajský soud hodnotil svědecké výpovědi svědků L. M., R. K., J. P., O. F., Z. D. a M. T. Všichni jmenovaní svědci, i když samozřejmě v menších odlišnostech, potvrdili, že byly se Z. K. v kontaktu, ať už osobním nebo telefonickým, ten jim dovážel potřebné materiály, jednali s ním o dodávce materiálu, oceňovali jeho technické znalosti, zajišťoval pro ně servisní služby, s nimiž byli spokojeni.

Krajský soud tak považuje za nesporné, že výpovědi shora vzpomínaných šesti svědků poskytnutí služeb ze strany žalobkyně prostřednictvím Z. K. potvrdily. Neztotožnil se s názorem žalovaného, který pravdivost a hodnověrnost výpovědí zpochybňoval. V šesti případech bylo prokázáno, že Z. K. byl s odběrateli žalobkyně v kontaktu, ať již písemným či telefonickým, snažil se jim zajistit servisní služby či dodávky materiálu, dbal na to, aby se službami žalobkyně byli odběratelé spokojeni, eventuálně se vyjadřoval i k technickým parametrům materiálu. Tyto skutečnosti, svědecky podložené, nemohl žalovaný vyvrátit svými úvahami o sporných momentech ve výpovědích svědků týkajících se úrovně technických znalostí Z. K., dále skutečnosti, že svědci nebyli schopni přesně určit období spolupráce ani četnost kontaktů či uvést telefonní číslo. Jakkoliv lze pochybnosti správce daně považovat za částečně důvodné, nelze v žádném případě přejít bez povšimnutí, že oslovení svědci, jež byli vybráni samotným správcem daně, naopak shodně spolupráci potvrdili, když vypověděli, že nějaké práce vykonány byly. Je tak zjevné, že Z. K. jménem společnosti JH komplet agency, s.r.o., práci ve formě služeb odváděl. Bylo tedy dále povinností správce daně a žalovaného, aby takto provedené práce dále hodnotili ve vztahu k výši odměny.

Krajský soud se ve vazbě na shora uvedené důkazní prostředky nemohl s názorem žalovaného svědčím v neprospěch tvrzení i dokazování žalobkyně

ztotožnit a žalobu považuje za důvodnou. Toto své hodnocení opírá především o svědecké výpovědi jednotlivých odběratelů žalobkyně a na ně navazující i jednotlivé důkazy listinné. Z důkazního řízení tak dovedl jednoznačný závěr svědčící ve prospěch tvrzení žalobkyně, že zprostředkovatelské práce byly společností JH komplet agency, s.r.o., prostřednictvím Z. K. provedeny.

Postup správce daně tedy krajský soud posuzoval z pohledu ustanovení § 24 zákona o daních z příjmů, dle něhož výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Z provedených důkazů, jež tvoří obsah správního spisu, učinil krajský soud závěr, že listinné důkazy i svědecké výpovědi svědčí ve prospěch tvrzení žalobkyně, že jí společnost JH komplet agency, s.r.o., požadované služby poskytla a že žalobkyně tyto služby přijala. Neobjasněné doposud zůstává, v jakém rozsahu. Lze tak konstatovat, že žalovaný dospěl ke skutkovým závěrům, o něž opřel výrok svého rozhodnutí, na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a v důsledku nesprávného hodnocení důkazů. Jeho závěr, že žalobkyně neprokázala, že jí vynaložené náklady na služby sloužily k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, tak nelze akceptovat. Lze sice připustit, že postup žalobkyně při uzavírání smlouvy o zprostředkování a na ně navazující úkony nejsou zcela standardní, nicméně povinností správce daně i žalovaného je přihlídnout v daňovém řízení ke všem skutečnostem, které vyjdou najevo tak, aby daňová povinnost byla stanovena co nejpresněji. Správci daně a žalovanému, kteří dle zásady volného hodnocení důkazů posuzují každý důkaz jednotlivě a následně v jejich vzájemné souvislosti, pak nepřísluší, aby opomíjeli výsledky několika svědků, které jednoznačně svědčí ve prospěch tvrzení žalobkyně.

Krajský soud proto napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. vrátil k dalšímu řízení. V něm bude vázán shora vysloveným právním názorem a dále se bude zabývat otázkou prokázané výše činnosti ve vztahu k výši odměny sjednané smlouvou o zprostředkování.

Další žalobní námitka se týkala otázky uplatnění odpisů třech kusů kotvících automatů do daňově uznatelných nákladů. Žalobkyně přitom uvedla, že tento majetek byl evidován v soupisu „Náradí 2006“, přičemž svůj požadavek na uplatnění zrychlených odpisů vznesla při daňové kontrole a následně i v odvolání. Žalovaný jejímu požadavku nevyhověl a to s odkazem na ust. § 26 odst. 5 zákona o daních z příjmů, z něhož dovedl, že odpisovat lze pouze hmotný majetek, který je poplatníkem evidován v účetnictví.

S tímto názorem se krajský soud neztotožnil a žalobní námitku považuje za důvodnou.

Vycházel přitom z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 16. 6. 2008, čj. 9 Afs 122/2007-88, z níž dovedl, že „podle § 26 odst. 7 zákona o daních z příjmů, se daňovým odpisováním rozumí zahrnování

odpisů z hmotného a nehmotného majetku evidovaného v majetku poplatníka, který se vztahuje k zajištění zdanitelného příjmu, do výdajů (nákladů) k zajištění tohoto příjmu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu lze v daném případě vycházet z toho, že příslušné programové vybavení bylo již v majetku stěžovatele evidováno, a to včetně výdajů na jeho modernizaci, neboť i tyto výdaje byly zahrnuty v účetnictví stěžovatele, byť o nich bylo účtováno nesprávně. Jestliže nebylo ve věci sporu o tom, že se jednalo o výdaje daňově uznatelné, které stěžovatel ve smyslu § 24 zákona o daních z příjmů prokazatelně vynaložil, nelze dle názoru Nejvyššího správního soudu při stanovení základu daně a daně na tuto skutečnost zcela rezignovat a bez dalšího podrobit zdanění vykázané příjmy a zároveň nezohlednit příslušné výdaje daňového subjektu. Podle § 16 odst. 8 daňového řádu přihlédne správce daně při dodatečném stanovení daně ke všem okolnostem, které byly při daňové kontrole zjištěny. Stěžovatel v průběhu daňového řízení namítal, že je třeba při dodatečném stanovení daně vycházet z odpisů dle zvýšené zůstatkové ceny nehmotného majetku. Je tedy zřejmé, že stěžovatel daňové odpisy ve smyslu citovaného ustanovení zákona o daních z příjmů skutečně uplatňoval, byť se tak stalo až dodatečně v rámci daňového řízení. Finanční orgány byly povinny tuto skutečnost zohlednit při stanovení daňové povinnosti, neboť podle § 2 odst. 3 daňového řádu přihlíží správce daně ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo, tedy i k případnému daňově uznatelnému nákladu dle § 24 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů, v relevantním znění. Stěžovatel zřetelně projevil vůli uplatnit daňové odpisy ze zvýšené ceny majetku a pokud měly finanční orgány za to, že je povinností stěžovatele, aby si nově uplatňovanou výši odpisů rovněž sám vypočetl, byly povinny ho k tomu vyzvat, což v daném případě neučinily.“

Krajský soud má zato, že obdobná situace, jaká je nastíněna v judikátu Nejvyššího správního soudu, nastala i v projednávané věci. Je totiž nepochybné, že žalobkyně předmětné kotvící automaty ve svém účetnictví evidovala a dokonce na základě této evidence si je jednorázově, tudíž chybně, uplatnila do daňových nákladů. Jednalo se přitom o náklady, které žalobkyně prokazatelně vynaložila. Za této situace, v souladu se shora prezentovaným názorem Nejvyššího správního soudu, nelze při stanovení základu daně a daně na tuto skutečnost zcela rezignovat a tyto výdaje nezohlednit. Je rovněž nepochybné, že žalobkyně v průběhu daňové kontroly i v podaném odvolání daňové odpisy skutečně uplatňovala. Správce daně i žalovaný tak byli povinni tuto skutečnost při stanovení daňové povinnosti zohlednit. Jelikož tak neučinili, musel krajský soud napadené rozhodnutí ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. i z tohoto důvodu zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch žalobkyně. Jejími důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byl zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna zástupce a jeho režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s.ř.s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za

poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupce učinil celkem 3 úkony právní služby po 2 100 Kč, a to převzetí zastoupení, sepsání žaloby a účast při projednání věci před soudem (§ 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu). Krajský soud nepřiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení za písemnou repliku, neboť ta obsahovala námitky, jež žalobkyně uplatňovala již v podané žalobě. Dále žalobkyni nepřiznal ani právo na náhradu nákladů řízení za nahlížení do spisu včetně cestovného, neboť tento úkon je považován za součást přípravy zástupce k soudnímu jednání (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.6.2005, čj. 2Azs 249/2004-60). Dále krajský soud přiznal žalobkyni nárok na úhradu 3 režijních paušálů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300,-- Kč. To vše včetně DPH. Žalovaný proto byl zavázán k náhradě nákladů řízení v celkové výši uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 19. července 2012

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu